

[Niels Jørgen Nielsen.]

slag bliver ophøjet til lov, og jeg skal til-lade mig at komme med nogle bemærknin-ger til begrundelse af dette standpunkt.

For kvinder over 38 år og kvinder med mindst 4 hjemmeværende børn under 18 år giver lovforslaget en generel ret til fri abort, og hermed er der jo givet en princi-piel anerkendelse af denne, hvad man må tage skarp afstand fra. Men det er for øvrigt min opfattelse, at lovforslagets be- stemmelser vedrørende den sociale indika- tion er så vidtgående og så udflydende, at der vil blive store muligheder for at admi- nistrere denne lov sådan, at den i praksis vil komme til at nærme sig tilladelse til fri abort i en sådan grad, at det kan blive vanskeligt at finde reelle forskelle.

Argumenterne for en friere adgang til abort går som oftest for det første på ønsket om at formindske aborternes antal, for det andet på ønsket om at give kvinden ret til at bestemme over sit legeme, og disse argu- menter har vi også hørt under debatten i dag.

Hvad det første af disse argumenter angår, er det jo et postulat i den skarpeste mod- strid med de gjorte erfaringer. Hvad det andet angår, vægrer jeg mig ved at tro, at der er noget medlem af dette høje ting, der er så uvidende om biologiske forhold, at de tror, endsigse føler sig overbevist om, at det ufødte barn er en del af moderens legeme. Ved befrugtningen sættes der en klar grænse, og enhver anden grænse vil biologisk være udflydende, og den vil være helt tilfældig.

I de vest- og nordeuropæiske demokratier er respekten for mennesket som person et af de mest grundlæggende og afgørende syns- punkter for anerkendelsen af retssamfund. Begrebet person er af eksistentiel karakter, principielt er det ganske uafhængigt både af alder og sindstilstand, og fremfor at være en del af moderens legeme er fostret tvært- om i sin afgørende personkarakter et menneskeliv, der er forskelligt fra moderen, noget specielt ved personen; det er jo netop en individualitet, der ikke gentager sig. Påstanden om moderens ret til at bestemme over det ufødte barns liv og død ligger på linje med en vurdering af det enkelte menneske som et element i staten, og går man ind for dette, kommer meget i skred,

bl. a. rejser det spørgsmål sig, om det en- kelte menneske må anses for at være mere eller mindre nyttigt. Et sådant syn på menneskelivet betyder en alvorlig fare for den ubetingede retsbeskyttelse, og spørgs- målet om den frie adgang til abort er blandt meget andet også et spørgsmål om at berøve det mest forsvarsløse af alt menneskeliv, nemlig det ufødte, dets hidtidige retsbe- skyttelse.

Den nugældende lov anerkender kræn- kelse af kvindens kønsfrihed som begrun- delse for legal abort, og dermed er der givet anerkendelse for, at kvinden har ret til at bestemme over sit eget legeme. Men at fremkalde abort vil altid være et overgreb på menneskeliv, og i mine ører lyder det meget farisæisk, når man vil gøre gældende, at den frie adgang til abort vil øge den gravide kvindes ansvarlighed. I realiteten betyder det tværtimod, at graviditeten gøres til noget, ingen kan drages til ansvar for, og det er vel også reelt det, man ønsker, men det kan ikke gøre ansvarligheden større at fri- tage mennesker for følgerne af deres hand- linger.

Jeg er klar over, at det lovforslag, der her foreligger, er i overensstemmelse med de flertalssynspunkter, der har været gjort gæl- dende i svangerskabskommissionens be- tænkning, men jeg finder anledning til at beklage, at der slet ikke har været inddraget etiske problemer i kommissionens drøftelser og vurderinger; ingen kan dog benægte, at spørgsmålet om svangerskabsafbrydelse har fremtrædende etiske aspekter.

Der har verseret det forlydende, at såfremt alternativet til det af socialistisk folkeparti fremsatte forslag om fri abort var den nu- gældende lovs fortsatte gyldighed, ville der her i tinget være flertal for fri abort. Jeg skal ikke kunne sige, om det er tilfældet, men jeg tror ikke, der er nogen, hverken inden for eller uden for folketinget, der er i tvivl om, at et lovforslag om fri abort ville blive underkendt ved en folkeafstemning. Derfor finder jeg det tvivlsomt, om den meget vidt- gående ændring i forhold til det bestående, som er indeholdt i regeringsforslaget, er i overensstemmelse med de synspunkter, der er rådende inden for et flertal af den danske befolkning.

Det forekommer mig i øvrigt at være no- get grotesk, at man nu skal fremme svanger-